

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **P. S.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín I,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1473/DS/2016,
JID: 16198/2017/KUUK/Píš,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1473/DS/2016, JID: 16198/2017/KUUK/Píš, a rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru kontroly, ze dne 26. 7. 2016, č. j. 0048685/16/DOPPR/KVo, se **pro vadu řízení zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen **uhradit žalobci** náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1473/DS/2016, JID: 16198/2017/KUUK/Piš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru kontroly, (dále jen „městský úřad“) ze dne 26. 7. 2016, č. j. 0048685/16/DOPPŘ/KVo. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobce jako provozovatele vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel uvedeného vozidla nezajistil, aby při jeho užití dne 24. 2. 2015 v 9:12 hodin v Litoměřicích v ulici Krajská byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když řidič vozidla nerespektoval dopravní značku IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele karet – karta č. 83 až 101“; podstata správního deliktu žalobce spočívala v porušení ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a zároveň mu bylo uloženo zaplatit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že obě rozhodnutí, jak městského úřadu, tak i žalovaného, jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, resp. pro neurčitost, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-45. Tuto svou námitku odůvodnil tím, že výrok rozhodnutí městského úřadu není dostatečně konkrétní, resp. z něj není patrné, v jaké části ulice Krajská vozidlo zastavilo a stálo, neboť tato je 131 metrů dlouhá. Z výroku rozhodnutí navíc nevyplývá, že by stání na daném místě překročilo 3 minuty nebo že by někoho omezilo či ohrozilo. Žalobce dále uvedl, že jeho vozidlo řídil pan Y., který trval na tom, že parkovací kartu měl ve vozidle umístěnu, avšak k tomuto tvrzení se ani městský úřad, ani žalovaný v odůvodnění nevyjádřili, v čemž žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce dále namítá, že ve výroku není dostatečná právní kvalifikace, neboť výrok neobsahuje odkaz na ustanovení, které stanovovalo spodní a horní hranici pro výměru pokuty.
3. Žalobce dále namítal, že došlo k porušení § 125h zákona o silničním provozu, neboť ve výzvě, která byla žalobci zaslána, byl skutek popsán nedostatečným způsobem stejně jako ve výroku prvostupňového rozhodnutí, a žalobce tak nemohl posoudit důvodnost podezření ze spáchání přestupku, neboť z výzvy nebylo zřejmé, kde přesně mělo vozidlo stát.
4. Žalobce dále uvedl, že za řidiče vozidla označil pana L. Y., nar. „X“, bytem „X“, přičemž žalobce má závěr městského úřadu o tom, že tato osoba se na území ČR nenacházela a vozidlo žalobce nemohla užívat ani řídit, za nepodložený. Tuto svou námitku žalobce odůvodnil tak, že sice nerozporuje, že byl pan Y. v minulosti z České republiky vyhoštěn, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ale platnost zákazu již před několika lety vypršela a ani skutečnost, že pan Y. neprochází evidencemi veřejné správy, nepostačuje k legitimnímu závěru, že se na území České republiky nezdržoval. Správní orgány tak své úvahy opřely o chybnou a neprokázanou skutečnost a jejich úvahy o splnění podmínky projednatelnosti dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je dle žalobce nutno posoudit jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dle žalobce se měly správní orgány pokusit pan L. Y. kontaktovat na žalobcem uvedené adrese.

5. Žalobce dále namítal, že se správní orgány vůbec nezabývaly otázkou, zda v mezidobí od spáchání údajného správního deliktu nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější.
6. Dále žalobce argumentoval, že v jeho případě došlo k porušení zákazu změny k horšímu, neboť v příkazu mu byla uložena toliko pokuta 1 000 Kč, a v prvostupňovém rozhodnutí mu pak byla uložena pokuta 1 500 Kč, a to bez bližšího odůvodnění.
7. V poslední žalobní námitce žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče, což je v rozporu se zásadou soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným, a dané ustanovení je tedy v rozporu s Ústavou České republiky. Žalobce navrhl soudu, aby zvážil, zda podá návrh na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že žalobní námitky, které se týkají řízení před městským úřadem, žalobce neuplatnil v odvolacím řízení, ačkoliv byl zastoupen společností FLEET Control, s. r. o. (dále jen „společnost FLEET Control“), tato společnost v odvolání neuvedla řádné odvolací námitky, a to ani na základě výzvy městského úřadu ze dne 24. 8. 2016. Dle názoru žalovaného jsou tedy námitky žalobce stran postupu městského úřadu zcela irelevantní a postup žalovaného byl zcela v souladu se zákonem, konkrétně s ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“).
9. Co se týká námitky žalobce, že žalovaný neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, k tomu žalovaný uvedl, že zástupkyně žalobce společnost FLEET Control označila osobu pana L. Y., nar. „X“, bytem „X“, přičemž žalovanému je z úřední činnosti známo, že tuto osobu společnost FLEET Control označuje za řidiče vozidla opakovaně v řízeních o deliktech provozovatele vozidla, přičemž se jedná o různé provozovatele (J. T., Pondá s. r. o., M. N., V. R. – REFLEX s. r. o., L. M. K., J. K.), a žalovaný tuto taktiku žalobce považuje za účelovou, neboť osoba pana L. Y. je cizincem, který není dohledatelný v evidenci obyvatel, v minulosti byl z České republiky vyhoštěn, podle evidence Cizineckého informačního systému nebyl hlášen k pobytu v České republice a adresa, která byla na tuto osobu uvedena, není účinná pro doručování. K této námitce žalovaný závěrem poznamenal, že osoba pana L. Y. je společností FLEET Control uváděna i ve správních řízeních vedených s provozovateli vozidel u různých úřadů v jiných krajích, a tato osoba tak údajně řídí ve stejné době různé typy vozidel v různých částech České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda v mezidobí od spáchání deliktu do vydání rozhodnutí nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější, neboť touto otázkou se správní orgány zabývají vždy automaticky a v mezidobí nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější.
11. K námitce žalobce, že žalovaný porušil zásadu zákazu „*reformatio in peius*“, žalovaný uvedl, že správní řád uvedenou zásadu nestanoví, proto nemohlo dojít k jejímu porušení.
12. K tvrzení protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a zasažení do práv žalobce aplikací ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že tuto námitku považuje za neopodstatněnou. V této souvislosti žalovaný odkázal na důvodovou zprávu zpracovanou pracovníky legislativního odboru Ministerstva dopravy, přiloženou u spisu č. j. 3212/DS/2016, ve které je uvedeno, že navrhovaná úprava je v souladu se zákony i ústavním pořádkem České republiky, přičemž podotkl, že je na žalobci, aby případně podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení jím napadaného ustanovení zákona o silničním provozu.

Replika

13. V replice pak žalobce doplnil, že dopravní situaci na ulici Krajská v Litoměřicích rozhodně nelze označit za jednoduchou. Nachází se zde několik zcela odlišných právních režimů pro zastavení a stání jak na základě dopravních značek, tak na základě zákona. Nachází se zde kromě rozdílného dopravního značení také přechody pro chodce, křižovatky, vjezdy na účelové pozemní komunikace, případně z míst mimo pozemní komunikace a také značky č. V 13a „Šikmé rovnoběžné čáry“, kdy všechny tyto „objekty“ mají vlastní právní úpravu stání a zastavení, rovněž se na této ulici nacházejí úseky, kde je zastavení a stání dovoleno, resp. žádný právní předpis ani dopravní značení to nezakazuje. Místo přestupku mělo být podle názoru žalobce specifikováno podrobněji, aby již na základě informací ve výroku bylo možné ověřit, zda v místě přestupku platila dopravní značka, jejímž porušením mělo dojít k naplnění skutkové podstaty, přičemž žalobce odkázal mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41.
14. K použití zásady zákazu *reformatio in peius* pak žalobce doplnil, že tato vyplývala z ust. § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) účinného do 30. 6. 2017, proto by mělo být toto ustanovení analogicky aplikováno na správní delikt provozovatele vozidla, přičemž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54. Žalobce rovněž trval na tom, že není na překážku soudnímu přezkumu skutečnost, že některé námitky byly vzneseny až v rámci samotné žaloby.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

16. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Městský úřad obdržel dne 11. 3. 2015 od Městské policie Litoměřice oznámení o podezření ze spáchání přestupku č. j. UZ-37/15 ze dne 24. 2. 2015, z něhož je zřejmé, že dne 24. 2. 2015 v 9:12 hod. bylo zjištěno neoprávněné stání vozidla Škoda (modré barvy), r. z. „X“, na vyhrazeném parkovišti IP12 v ulici Krajská v Litoměřicích. K tomuto vozidlu se v 9:18 hod. dostavil p. P. S., nar. „X“, který s přestupkem nesouhlasil s tím, že vozidlo na toto vyhrazené parkoviště nezaparkoval. K tomuto oznámení bylo přiloženo 7 fotografií dokumentujících spáchání přestupku. Městským úřadem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byl žalobce. Městský úřad jej proto výzvou k úhradě ze dne 17. 3. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 500 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Zároveň městský úřad žalobce poučil o tom, že ve stanovené patnáctidenní lhůtě mu může sdělit totožnost řidiče uvedeného vozidla s tím, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Na výzvu městského úřadu žalobce nereagoval a městský úřad žalobce předvolal k podání vysvětlení na den 13. 5. 2015, k čemuž žalobce sdělil, že jej zastupuje společnost Fleet Control, a zároveň sdělil, že vozidlo měl k užívání a řídil je pan L. Y., nar. „X“, bytem „X“. Městský úřad dne 6. 5. 2015 obdržel odpověď Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, dle kterého byl L. Y., nar. „X“, z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 vyhoštěn a v současné době není v evidenci cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.
17. Městský úřad tak dne 19. 5. 2015 podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil podezření ze spáchání přestupku osobou L. Y., nar. „X“, bytem „X“, kterého se měl dopustit dne 24. 2. 2015 kolem 9:12 hod., když zastavil a stál s motorovým vozidlem Škoda Octavia, r. z. „X“, v obci Litoměřice v ulici Krajská v působnosti dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet karta č. „X“ až „X“, neboť se mu nepodařilo přes veškerou snahu zjistit osobu řidiče a jeho pobyt.
18. Žalobce přípisem ze dne 12. 5. 2015 odepřel podání výpovědi, neboť jejím provedením by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Městský úřad následně vydal dne 19. 5. 2015 příkaz, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a to shora popsáním jednáním a uložil mu pokutu ve výši 1 000 Kč, příkaz byl doručen do datové schránky zmocněnce žalobce dne 22. 5. 2015. Dne 1. 6. 2015 podal zmocněnec žalobce proti uvedenému příkazu blanketní odpor a zároveň požádal o sdělení jmen oprávněných úředních osob ve věci, aby mohl případně vznést námitku podjatosti, přičemž toto podání bylo úřadu doručeno mailem bez zaručeného elektronického podpisu a následně bylo doručeno s platným elektronickým podpisem dne 9. 6. 2015. Městský úřad následně dne 9. 11. 2015 vydal rozhodnutí sp. zn. 0016863/15/DOP/Kvo/141, č. j. 0072683/15/DOPPPŘ/Kvo, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 24. 2. 2015 v 9:12 hodin zastavil a stál neznámý řidič s motorovým vozidlem Škoda Octavia, r. z. „X“, v Litoměřicích v ulici Krajská Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v působnosti dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet karta č. „X“ až „X“, a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce, prostřednictvím svého zmocněnce, dne 30. 11. 2015 neodůvodněné odvolání. Obecný zmocněnec žalobce byl následně vyzván městským úřadem k doplnění odvolání, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení výzvy. Podáním ze dne 7. 12. 2015 žalobce prostřednictvím zmocněnce doplnil své odvolání tak, že namítl, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, kterého se chtěl zúčastnit a očekával při něm provádění dokazování, proto nenařízením ústního jednání byla krácena jeho práva, navíc dle tvrzení žalobce městskému úřadu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou, jejíž identifikační údaje žalobce městskému úřadu sdělil.

19. Žalovaný pak rozhodnutí městského úřadu zrušil rozhodnutím ze dne 21. 4. 2016, č. j. 1473/DS/2016, JID 63620/2016/KUUK/Píš, a to z důvodu, že ve spise chyběl písemný záznam o provedeném ústním jednání, dále na rozhodnutí nebylo uvedeno datum vypravení/vydání a tato pochybení měla za následek vydání rozhodnutí, které nelze považovat za rozhodnutí vydané v souladu se zásadou legality, která je upravena v ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu.
20. V novém řízení před městským úřadem byla provedena jednání ve věci jednak dne 21. 10. 2015 a dále i dne 13. 7. 2016, o kterých byl vyhotoven protokol, avšak žalobce ani jeho zmocněnec se k jednání nedostavili, ač k němu byli řádně a včas předvoláni. Na základě nového řízení vydal městský úřad dne 26. 7. 2016 rozhodnutí č. j. 0048685/16/DOPPR/KVo, sp. zn. 0016863/15/DOP/KVo/141, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 24. 2. 2015 v 9:12 hodin zastavil a stál neznámý řidič s motorovým vozidlem Škoda Octavia, r. z. „X“, v Litoměřicích v ulici Krajská v působnosti dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet karta č. „X“ a „X“, a jako vlastníku vozidla byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce, prostřednictvím svého zmocněnce, dne 16. 8. 2016 neodůvodněné odvolání. Obecný zmocněnec žalobce byl následně vyzván městským úřadem k doplnění odvolání, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení výzvy. Podáním ze dne 26. 8. 2016 žalobce prostřednictvím zmocněnce doplnil své odvolání tak, že namítl, že městskému úřadu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou, jejíž identifikační údaje žalobce sdělil, a dále vznesl námitku promlčení správního deliktu s odkazem na metodiku Ministerstva dopravy, dle které nelze správní delikt provozovatele vozidla projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Žalovaný pak vydal žalobou napadené rozhodnutí.
21. Soud se nejprve zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, jak ostatně vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

22. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce – tvůrce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích *„je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích“*. Podle názoru soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž *„je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, dostupný na www.nssoud.cz). Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno: *„Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“*.
23. Jen v případě, že správní orgány mají reálnou příležitost zjistit přestupce, ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla, nebo na základě jiných skutkových okolností, tak se o to musí pokusit. Například se jedná o situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajato, a k vyjádření přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené osoby, která dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebírala. Tyto závěry vyplývají z konstantní judikatury správních soudů, např. z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, či z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, oba dostupné na www.nssoud.cz. Odlišná situace je však v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení ve smyslu ust. § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, či neoznačí osobu žádnou. Za takové situace je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Tento postup je v souladu s již citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Podmínka „učinění nezbytných kroků“ ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o přestupcích je tak naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt, a to i v případě, že provozovatel vozidla žádnou osobou neoznačí. V předmětném případě k posledně popsané situaci nepochybně došlo, neboť městský úřad žalobce jako provozovatele motorového vozidla vyzval k úhradě určené částky a současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vozidla, čímž v souladu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil městský úřad nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku.

24. Na tomto místě soud podotýká, že provozovatel motorového vozidla, tedy žalobce, označil jako osobu, která měla vozidlo užívat a řídit v době spáchání přestupku, pana L. Y., nar.

„X“, bytem „X“. V daném případě se jedná o osobu, která není v současné době v evidenci Cizineckého informačního systému hlášena k pobytu v České republice. Česká republika má s Čínskou lidovou republikou vízový režim, uvedená osoba by tedy musela v případě přicestování do České republiky procházet evidencí Ministerstva vnitra. Ze sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 5. 2015, č. j. MV-70640-2/OAM-2015, vyplývá, že pan L. Y. byl z území České republiky správně vyhoštěn se zákazem vstupu od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014. V současné době není dle ministerstva hlášen k pobytu na území České republiky. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že správní orgán nepochybil, pokud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že osobu označenou žalobcem nelze kontaktovat, a v důsledku toho řízení o přestupku odložil.

25. Pro úplnost soud podotýká, že tato osoba je zmocněncem žalobce označována za osobu přestupce záměrně, neboť jde o osobu, kterou se opakovaně nedaří dohledat. Soudu je z úřední činnosti známo, že stejná osoba byla označena provozovateli vozidel v řadě případů (například v řízeních vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 49/2016 a sp. zn. 15 A 47/2016 žalobcem Pondá s. r. o., sp. zn. 15 A 148/2015 žalobkyní M. N., sp. zn. 15 A 73/2016 žalobcem V. R. – REFLEX s. r. o., sp. zn. 15 A 157/2016 žalobkyní L. M. K., sp. zn. 15 A 117/2016 žalobkyní J. K.) a ve všech těchto případech se pana L. Y. nepodařilo kontaktovat. S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že městský úřad v souladu s platnou právní úpravou zahájil řízení z hlediska objektivní odpovědnosti za správní delikt. Z tohoto důvodu považuje soud tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

26. Žalobce zpochybňoval rovněž vymezení místa spáchání přestupku a s tím související nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost výroku rozhodnutí z důvodu právě nedostatečné konkrétnosti. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Městský úřad správní delikt ve svém rozhodnutí vymezil tak, že dne 24. 2. 2015 v 9:12 hodin zastavil a stál neznámý řidič s motorovým vozidlem Škoda Octavia, r. z. „X“, v Litoměřicích v ulici Krajská v působnosti dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet karta č. „X“ až „X“. Lze souhlasit s tím, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66, dostupný na www.nssoud.cz).

27. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, dostupný na www.nssoud.cz, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). Bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu jako nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že *„provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se vvislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“* Z vymezení skutku ve výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.
28. Obdobná situace jako v posledně zmíněném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nastala i v tomto případě. Ve výroku rozhodnutí městského úřadu, do nějž již žalovaný napadeným rozhodnutím nijak nezasahoval, bylo přestupkové jednání mimo jiné specifikováno tak, že dne 24. 2. 2015 v 9:12 hodin zastavil a stál neznámý řidič s motorovým vozidlem Škoda Octavia, r. z. „X“, v Litoměřicích v ulici Krajská v působnosti dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet karta č. „X“ až „X“. Z uvedeného výroku rozhodnutí městského úřadu je patrné nejen to, že vozidlo bylo zaparkováno v Litoměřicích v ulici Krajská, ale právě i to, že k zaparkování došlo v té její části, na niž dopadal režim dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet karta č. „X“ až „X“. Skutkové okolnosti spáchání správního deliktu provozovatele vozidla tak byly výrokem správního rozhodnutí popsány dostačujícím způsobem. Vymezení místa spáchání přestupku tak nijak neomezilo právo žalobce na obhajobu v této věci. Soud v tomto směru shledal žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelným a srozumitelným a i tuto žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Nutno dodat, že ze správního spisu je dále patrné, že žalobce se k zaparkovanému vozidlu při provádění tohoto policejního úkonu v 9:18 hod. osobně dostavil, muselo mu tak být známo, v kterém místě bylo vozidlo nalezeno, a kterého místa se toto týkalo, a jeho námitku spočívající v tom, že skutek nebyl ve výzvě popsán natolik podrobně, aby žalobce mohl posoudit důvodnost podezření ze spáchání přestupku, jelikož z výzvy nebylo zřejmé, kde přesně mělo vozidlo stát, soud považuje za zcela irelevantní a účelovou, neboť ze shora uvedeného je jasné patrné, že žalobci toto muselo být a bylo známo.
30. Co se týká námítky žalobce, že se žalovaný nezabýval tím, zda v mezidobí nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější, je nutno uvést, že tato námitka nebyla soudem vyhodnocena jako důvodná, neboť v mezidobí ke změně právní úpravy nedošlo, a správní orgány se tak výslovně uvedenou skutečností nemusely zabývat.
31. K návrhu žalobce, že by měl soud řízení přerušit a podat návrh na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu, neboť má žalobce za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a aplikací tohoto zákonného ustanovení tak bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, soud uvádí, že o tomto návrhu již Ústavní soud rozhodoval nálezem ze dne 18. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16. V tomto nálezu Ústavní soud dospěl k závěru, že žalobcem napadaná právní úprava není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožnil, a shledal tak i tuto námitku nedůvodnou.
32. Žalobce dále namítal porušení zákazu změny k horšímu, neboť v příkazu mu městský úřad uložil pokutu 1 000 Kč a v rozhodnutí částku 1 500 Kč bez bližšího odůvodnění. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že řízení o jiném správním deliktu se vede dle správního řádu. Podle § 90 odst. 3 správního řádu odvolací orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Tento postup se dle § 152 odst. 4 správního řádu aplikuje i na řízení o rozkladu. Vztah mezi sankcí udělenou v příkazu a sankcí udělenou v rozhodnutí vydaném po podání odporu není správním řádem nijak upraven. Nejvyšší správní soud se otázkou zákazu změny k horšímu ve vztahu ke správnímu trestání zabýval v rozsudku ze dne 20. 12. 2007, č. j. 6 As 63/2006-101, kde dospěl k závěru, že tam, kde není takový zákaz výslovně upraven, nelze jej odvozovat ani analogií. Tam, kde zákonodárce takový zákaz zavést chtěl, učinil tak výslovně (typicky zákon o přestupcích, nebo výše zmíněná ustanovení správního řádu). Tento závěr je konzistentní i s předchozí judikaturou (viz např. z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 3. 1996, č. j. 6 A 4/95 - 29: „*Obecnou platnost zákazu reformace in peius ve správním trestání, bez výslovného ustanovení zákona, nelze z pozitivního práva dovodit.*“). Otázkou platnosti zákazu změny k horšímu se zabýval i Ústavní soud v usnesení ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. III. ÚS 880/08, v němž konstatoval, že „[p]ro oblast správního trestání nelze z ústavněprávních předpisů dovodit všeobecný zákaz změny rozhodnutí v neprospěch odvolatele (zákaz reformationis in peius). Takový zákaz nelze odvodit ani z práva na spravedlivý proces, zakotveného v článku 6 odst. 1 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – pozn. soudu), ani z článku 36 odst. 1 Listiny (Listina základních práv a svobod – pozn. soudu), ani z článku 2 odst. 1 Dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě“. S výše uvedenými závěry se soud plně ztotožňuje. Jak již bylo uvedeno výše, správní řád nijak neupravuje otázku zákazu změny k horšímu v řízení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

následujícím po podání odporu ve vztahu k trestu uloženému ve zrušeném příkazu. S ohledem na výše uvedené je tedy nutno konstatovat, že uložení vyšší výměry sankce v rámci následujícího správního řízení není vyloučeno. Současně však soud trvá na tom, že uložení vyšší výměry sankce oproti sankci uložené v příkazu musí být podloženo zjištěným skutkovým stavem a v rozhodnutí náležitě odůvodněno. Důvodem pro zvýšení výměry sankce může být například skutečnost, že v rámci správního řízení vedeného po podání odporu byly zjištěny zásadní skutečnosti, které lze považovat za přítěžující okolnosti. V žádném případě nesmí docházet k navýšení sankce svévolně a bezdůvodně, ani nelze odůvodnit zvýšení sankce jako jakýsi „trest za podání odporu“, neboť takový postup by byl v rozporu s čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, kde je zakotveno, že nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2014, č. j. 2 Afs 67/2013-53.

33. V daném případě byla žalobci uložena příkazem městského úřadu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 0016863/15/DOP/KVo/141, č. j. 0034188/15/DOPPR/KVo, pokuta ve výši 1 000 Kč. V prvostupňovém rozhodnutí vydaném po správním řízení vedeném po podání odporu pak byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalobce v podané žalobě namítal, že k tomuto zvýšení došlo, aniž by to bylo blíže odůvodněno. V tomto směru musel soud dát žalobci za pravdu. Odůvodnění výše uložené sankce ve zrušeném příkazu se zcela shodovalo s odůvodněním obsaženým v prvostupňovém rozhodnutí. Z obsahu správního spisu pak vyplynulo, že při vydání prvostupňového správního rozhodnutí městský úřad vycházel ze zcela totožného skutkového stavu, jaký mu byl již znám i v době vydání příkazu v předmětné věci. Zvýšení uložené sankce oproti sankci uložené zrušeným příkazem pak nebylo nijak odůvodněno ani v prvostupňovém rozhodnutí, ani v žalobou napadeném rozhodnutí. V uvedených skutečnostech spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
34. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Protože uvedená vada řízení zatěžovala i rozhodnutí městského úřadu soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí městského úřadu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 0048685/16/DOPPR/KVo.
35. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro vadu řízení, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 ve věci bez jednání, přestože žalobce na nařízení jednání ve věci trval.
36. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, podání repliky - dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.